

UKRAINIAN LABOR NEWS
 PRINTED AND PUBLISHED TWICE WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA. AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF FRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ
 газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень:
 у вівторок, четвер і суботу.
 Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Доми, на роуї вулиць Причард і Мек'Грегор, у Вінніпегу, Ман.
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.
 Редакція за оголошення не відповідає.

ПРО ПАНІВ І ПРО РАБІВ ТА ПРО ПРИМУСОВУ ПРАЦЮ

Кажуть пани, що в Радянському Союзі є "примусова праця". Пан Бенет, проголошуючи заборону на радянські товари до Канади — також говорив про "примусову працю". І це повинно зацікавити головню 300 тисяч тих канадських робітників, які не можуть примусити ні уряд Бенета, ні канадських капіталістів дати їм працю.

Може робітники не можуть примусити цих панів тому, що уряд Бенета примусу не визнає? То чому ж він в такому разі поліційними клобами ПРИМУШУЄ робітників мовчати про те, що вони голодні?

Кажуть пани, що в Радянському Союзі дерево рубують "примусовою працею" та ще й працею в'язнів. Як це можливо? Тоді для тих в'язнів потрібно було б більше сторожів, як самих в'язнів. Тож не дивно, коли читаєш в радянській пресі запитання радянських дереворубів до канадських: "Чи можливо є, щоб в канадських лісах могли працювати в'язні?" Певно, що ні! Бо коли б послали в'язнів до праці в лісах, то тільки б їх і бачили.

Уряд Бенета заборонив до Канади радянські футрові шкіри. Дорогі футрові шкіри здобуваються тільки охотою на звірів в сибірських лісах. За ними треба трепувати. Це є робота тільки здатних мисливців. Чи можна послати на таку роботу в'язнів? Чи можна ці звірки ловити примусовою працею? Брехня це все, огида брехня панів проти трудящих радянської країни й радянської влади.

"ДЕ ПАНИ, ТАМ РАБИ"

Навчання в радянських школах починають так: "Ми не пани, ми не раби. Де пани, там раби".

В тому не тільки навчання письменності, не тільки зачитування бук, але й змісту. З першими початками учень заучує, що він не пан і не раб, що тільки де є пани, там є й раби.

В Радянському Союзі запроваджено вже обовязкове навчання. Так, **обовязкове**. І тобто обовязкового навчання панікапіталісти найгірше бояться. Хоч і в Канаді або Злучених Державах також є обовязкове навчання — то проте не всі тут вчать; бо нема чим платити вчителям (в Манітобі), бо багато фермерів і робітників так збідніли, що не мають в чому послати дітей до школи.

Друге — в капіталістичних школах не починають навчання про пани і раби; у старших класах не дають рахунків, скільки в 1930 році Сінар заробив мільйонів доларів, а на скільки мільйонів доларів фермері задовжилися; скільки нових палаців побудували капіталісти, а скільки фермерів та робітників повикидувано з ферм та хатів за довги, за податки, за моргеджі — ні, в капіталістичних школах таких наук не викладають. Тут виховують бойскавтів, або послушних рабів. Бо тут є пани й їм потрібні раби.

НЕ БУДЕ ПАНІВ — НЕ БУДЕ І РАБІВ.

Лякаються вони соціалістичній радянській літлітці тому, що вони — пани. А раз вони пани — то попри них в їхніх державах існують і раби. Ви їх побачите на кожному кроці, якщо тільки будете дивитися очима класово-свідомого робітника.

Хіба ж це вільний громадянин демократичної країни, що від ліночі виступає на морозі коло міської буд-ярди, щоб дістати змогу рубати двора за... жербоцький міл тикет, за право переночувати в іміграційному будинку? Чому Бенетові чи Вебові шукати за примусовою працею в північних лісах Радянського Союзу, коли її можна знайти на вінніпегській буд-ярді.

А ота праця в державних лісових кемпах по 20 доларів на місяць (на папері), що про неї недавно описував канадський робітник на сторінках "Фрі Прес", праця, при якій не вільно ні закурити, ні заговорити, ні розігнутися, бо над головою стоять консервативні наганячі, праця, коло якої нічого не можна заробити й з якої не можна прожити — що це за праця? Яку її назву дати? І тієї ще важко дістати!

А в Радянському Союзі нема безробітних — хіба ж це не "примус"? Може Бенет, відкидаючи радянське замовлення на 10 мільйонів доларів на канадській різничі машини, робив це з жалю до радянських селян і до канадських робітників: не принняв замовлення тому, щоб не "примусувати" до праці канадських робітників коло вироблення тих машин у канадських фабриках, і не продав Рад. Союзові тих машин тому, щоб не "примусувати" ними до праці радянських селян?

Ні, це тому! Бенет, Голт і їм подібні знають, що в соціалістичному господарстві машина полекше працює людини, звільняє її, а не примусує, не наслідує: І це є те, чого бояться Бенети й Голти.

Протестуйте проти заборони Бенета! Ухвадійте резолюцію протесту й засилайте до Бенета!

МЕНШОВИЦЬКА КОНТРЕВОЛЮЦІЯ ПЕРЕД ПРОЛЕТАРСЬКИМ СУДОМ

В "Укр. Роб. Вістах" з 12 березня подавали ми вістку про те, що в Москві пролетарський суд засудив за контрреволюційну змову роботу 14-ох меншовицьких лідерів, членів "Весозного бюро", які вони себе називали та їхніх співників. 10-ох засуджено по 10 років позбавлення волі, а 4-ох — по 8 років.

Ця меншовицька контрреволюційна змова й плани шкідливих робіт були подібні до лівих відомої "промпартії" Рамзіна. Частиною меншовицького "Весозного бюро" працювали на відповідальних становищах радянських економічних установ, мали тісний звязок з провідниками меншовизму, як Амбрамович і ін, а Європі, з П. Інтернаціоналом, а через них з тою самою блогардійською зграєю та міжнароднім генеральним штабом, що й Рамзінова "промпартія". Так само іздани ці меншовицькі спец від контрреволюції за кордон, навізували звязки, діставали фонди на змовницько-шкідливу роботу, а навіть Амбрамович вхитрився в 1928 році таємно приїхати до СРСР і длати директиви та встановити звязки на місцях. І коли Амбрамовичеві ця поїздка пройшла безкарно, то його "наслідником" М. А. Браунштейнової, який також таємно перебрався з Німеччини до СРСР "на роботу" — не пощастило, він потрапив в руки влади, а з ним і ціла "партія".

Всі обвинувачувані призналися до вини, викрили есю контрреволюційно-шкідливу діяльність не тільки свою, але й своїх закордонних співників з П. Інтернаціоналу. Подробіші про їхній засуд подамо пізніше, а нині подаємо в скороченому статтю з "Правди" з 1 березня з приводу діяльності цих контрреволюціонерів.

"Правда" в передовій статті під назвою "Всіх злочинців цілком викрито", між іншим, пише:

"Історія нашої революції та контр-революції знає постать Ікова, найстарішого меншовицького, десяти років зв'язаного з верхівкою меншовизму, одного з фундаторів ліквідації, заперкого оборонця в роки світової війни, скаженого більшовицького в місяці лютого революції, отвертого прихильника озброєного повалення радянської влади після Жовтневої революції.

Історія знає Гінзбурга, як теж старого, заперкого меншовицького, як теж видатного ліквідація й оборонця, одного з керівників київської меншовицької організації після 1917 року, одного з редакторів газети "Кієвская Мысль", яка стояла на позиції інтервенції та збройної ліквідації радянської влади, яка захищала навіть монархичні гетьманські уряд проти українських селян, що powstaли.

Історія знає багаторічну ліквідаційську роботу Шера в московських легальних робітничих організаціях, знає ролю Шера в Московській раді та в Московській військовій окрузі 1917 р. А після Жовтневої революції Шер, як він сам визнає у своїх зізнаннях, також стояв на позиції збройного повалення радянської влади.

Минуле цих "найзаслужених" з погляду меншовицького партійного стажу достатій процесу, особливо тісно зв'язане з усім зрадницьким та контр-революційним минулим партії меншовицької, з політикою кровавого придушення Жовтневої революції, насильницького відновлення влади буржуазії. Теперішня позиція Ікова, Гінзбурга, Шера цілком виливає з їхніх позицій після Жовтня".

Далі газета зупиняється на ролях Громана і Суханова і пише:

"А якщо Громан, Суханов та деякі підсудні покладались один час не на озброєне повалення радянської влади, а на поступове буржуазне переродження її, на перемогу в комуністичній партії правого опортунізму, який є агентаура капіталістичних елементів, то політика наступу на капіталістичні елементи, успіхи розгорнутого соціалістичного будівництва на всьому фронті, розгром правого опортунізму повинні були примусити цих людей кинути всілякі надії на безкровну перемогу капіталізму в радянській країні. Вони могли або відмовитися від капіталістичної реставрації, або піти до неї єдиним шляхом, який залишався в них, — шляхом шкідництва й готування інтервенції. Вони віддали перевагу другому й за це сьогодні давимуть відповідь перед пролетарським судом."

НЕВІЛЬНИЦТВО У ФРАНЦУЗЬКИХ КОЛЬОНІАХ

Коли капіталістична преса-й дипломати так багато кричать про "примусову працю" в СРСР, то слід нам заглянути в країни тих "демократичних" крикунів.

Французька буржуазія є тою, що веде провід в протирадянській кампанії. Париж — це не тільки столиця мод — це ще більше столиця найновіших "мод" — протирадянських змовів, конференцій, фінансування контр-революційних шкідників в самому СРСР (Рамзінова "промпартія" й остання меншовицька змова), це столиця генштабу, що озброєне проти СРСР Польщу, Румунію, Югославію, Чехословачнину.

Французька буржуазія також кричить про примусову працю в СРСР. Певно ж! Скільки то фабрик, заводів, копаєль, що в них французькі капіталісти вклали гроші, трудящі Радянського Союзу примусили французьких капіталістів-їх зректисся?

Але ми відходимо від теми. Видатний французький буржуазний письменник Андре Жид, щоб насолодитися красою екзотичної природи, поїхав у француйське Конго, одну з африканських колоній французького імперіалізму. Потім

ДЕМОНСТРАЦІЯ БЕЗРОБІТНИХ В САСКАТУНІ

25-го лютого відбулась демонстрація безробітних на Маркет Сквер в Саскатуні. — Зібрані слухають промовця Т. С. Форкіна.

Вивчайте досвід демонстрацій в міжнародній день боротьби проти безробіття!

РЕЗОЛЮЦІЯ ПОЛІТБЮРА КПК ПРО ВИСЛІДИ ДЕМОНСТРАЦІЇ 25 ЛЮТОГО В КАНАДІ

1. Демонстрації в Міжнародній День проти безробіття, що в них взяло участь поперех 80,000 робітників в 35-ох місцевостях Канади від океану до океану, є далішим доказом зросту бойового духа канадських робітників в їхній готовності до боротьби проти звалювання тягару сучасної зростаючої економічної кризи на їхні плечі. Майже в кожній важливішій місцевості Канади робітники боролися проти поліції й фашистських банд 25 лютого й оборонили своє право демонструвати й боротися.

2. Факт, що кілька тисяч фермерів взяло участь в демонстраціях під проводом Фермерського Ліг (Саскатун, Вергевіл, Ту Гилс і північне Онтеріо) вказує на зростаюче розуміння між широкими масами фермерської бідноти, що їхня боротьба проти голоду є неподільною частиною загальної боротьби канадського робітництва проти капіталістичної системи.

Партія, Воркерс Юніті Ліг і Фермерс Юніті Ліг, повинні зробити все, що в їх силах, щоб сementsувати злуку тисячів бідняцького фермерства в Канаді з боротьбою робітництва.

3. Демонстрації 25 лютого позначили розпочаття всекращої кампанії Воркерс Юніті Ліг за законопроектом забезпечення від безробіття. Тисячі канадських робітників, які демонстрували 25 лютого, не дивлячись на терор і переслідування, дали свою повну підтримку домаганням забезпечення від безробіття коштом капіталістів і їхньої держави. Кампанія за 100,000 підписів, що мають підтримати цей законопроект в парламенті 15 квітня, є зараз в повному русі й кожний класово-свідомий робітник повинен виконати свою частину роботи, щоб зробити домагання забезпечення від безробіття справжнім боевим домаганням трудящих мас.

4. Цей робітничий рух треба змобілізувати проти зростаючого терору. Поверх 40 про-

відників демонстрацій 25 лютого арештовано й зараз їх засуджується. Арештованих робітників тяжко побито в поліційних приміщеннях (в Торонто). Канадська Робітничя Оборонча Ліга стає все необхіднішою організацією канадського робітництва й партія киче робітництво БОРОТИСЯ ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ АРЕШТОВАНИХ РОБІТНИКІВ І БУДУВАТИ КРОЛ.

5. Хоч демонстрації 25 лютого були найбільші і найбойовіші за всі попередні, проте є тут недостачі, що про них треба сказати й з яких треба зрешити висновки:

а) Демонстрації виявили крайню слабкість Всекращого Товариства Безробітних. Ради безробітних не грали такої провідної ролю, як повинні б. В багатьох містах організації безробітних взагалі не існують. Спеціальну увагу треба звернути на змобілізування безробітних, що мають постійні помешкання.

б) Постійно зростаючі атаки поліції й фашистських банд на робітничі демонстрації й місячів гостріше, як колинебудь, потребу будування Робітничих Оборончих Бригад. Найслабшим проявом демонстрацій 25 лютого був факт, що за малими винятками були тільки організовані гуртки для оборони промовців, для нагляду над демонстраціями, для відбиття брутальних атак поліції в організований спосіб. Організування Робітничих Оборончих Бригад мусить бути підпринятим негайно цілим революційним рухом під керівництвом партії й ВЮЛ. Робітничі Оборончі Бригади повинні бути добре розвиненою, міцно організованою й добре дисциплінованою та вишколеною організацією.

в) Хоч для приготування демонстрацій видано було 125,000 летючок для розповсюдження по цілій країні, підготовчі конференції не були вистарчаючо широкі, вони не охопили тисячів робітників реформістичних юній й мали дуже обмежене чи-

сло делегатів безпосередньо з фабрик. Приготування до демонстрацій на 15 квітня повинні взяти під увагу всі недостачі 25 лютого й зробити конференції для підготування демонстрацій на 15 квітня справжнім виявом діяльності об'єднаного фронту усього канадського робітництва.

г) Партія й ВЮЛ виявили в деяких випадках слабкість в організуванні демонстрацій. Це показалося яскавро в Монреалі, де партія не змогла дати проведу 5,000 робітникам, які прийшли на поклик демонструвати. Робітники боролися з поліцією, трох робітників арештовано, але партійні товариші, через не виконання відповідних заряджень, були ізольовані поліцією й майже цілковито нічого спільного з демонстрацією не мали, хіба що скандали її. Увесь рух повинен використати цей досвід. Науку із всіх демонстрацій треба вивчити швидко, матеріяли й партійну літературу по питанні демонстрацій й масової акції робітництва треба основно перестудіювати.

д) Література, що її видали партійні й ВЮЛ ради в багатьох випадках не видивгуду на перше місце головних гасел, що їх видали партія до цього дня. Загальна недостача летючок є та, що в них замало спопуляризовано Радянський Союз, а в деяких випадках скановито не показано в них канадським трудящим масам досягень робітників в СРСР. В періоді зростаючих атак на Радянський Союз імперіалістичним урядом Бенета, що виявилися в забороні довозу радянських товарів, ми мусимо спеціальною остерігатис в нашій літературі повторення наведених вище помилок.

6. Політичне Бюро партії зробило підсумки демонстраціям 25 лютого. Закликаємо дистриктові комітети партії перестудіювати цей документ центру і на його базі піддати досвіди в різних дистриктах більшовицькій самокритиці.

ПОЛІТИЧНЕ БЮРО КПК.

мани. Коли котрий з них падав, партові били його колочими різками. Таку кару там називали "балем". Цей "бал", що почався в 8-ї годині рано, тягнувся цілий день під наглядом панів Папі й Модурье, агентів компанії Форестьер. Коло одинадцяти години робітник, по назвику Малонге, впад і більше вже не встан. Коли про це сказав панові Папі, го той відповів: "Ну, й орт з ним".

Далі письменник описує, як сам він був свідком того, як там водять заарештованих. Він пише:

"Нас затримала в дорозі зустріч з групою арештантів, що її провадив начальник з судівського села. Іх було 11 чоловік. В кожного на шиї мотузок і всі вони прив'язані один до одного. Вигляд їх був такий страшний, що серце стисалося з жалю. Кожен з них ніс на голові запас м'яної (їди), досить намий, але не замало для здорового чоловіка, тільки ж ті несли насилу несли самих себе.

Один з них не ніс нічого — це був хлопець років 12, страшно хорий, зніщений голодом і втомою. В їх очах згас людський вигляд. Вони нічого не їли п'ять днів. Після снів провідища, це були віткічі, що жили три місяці в сілі..."

Вся "провина" тих людей була в тому, що вони втікали від пана, від компанії з кавчукових плянтацій, бо не могли більше стерпіти муки, насильства, надмірної невільничої праці. А власниками тих кавчукових плянтацій є ті самі французькі пани, що провадять протирадянську агітацію, що керують змовами, що кричать про примусову працю в СРСР.